

**A NEMZETI ZENEDE, ILLETVE A ZENEAKADÉMIA LEGENDÁS
ZONGORAMŰVÉSZ-TANÁRA
(1922-2013)**

Zempléni Kornél
(mutargy.com)

Debrecenben született 1922. szeptember 4-én. Tanulmányait 1940 és 1946 között a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola zongora szakán Dohnányi Ernő és Böszörményi-Nagy Béla növendékeként végezte. 1947 és 1967 között a Nemzeti Zenede, majd a Bartók Béla Zeneművészeti Szakiskola zongoratanára; 1964-től 1981-ig a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskolán tanít, 1981 és 1983 között ugyanott tanszékvezető, 1983-tól 1989-ig egyetemi tanár, 1984-től az oszakai University of Arts tanára. Hangversenyezett világszerte, nevéhez számos hangfelvétel fűződik. Bach-, Mozart-, Debussy-, Kodály- és Bartók-kompozíciókat adott közre.

I.

Életútját Malina János foglalta össze a 2000-ben, a Zeneakadémia 125. születésnapjára jelent meg Gádor Ágnes és Szirányi Gábor szerkesztésében a *Nagy tanárok, híres tanítványok* című kötetben. Innen idézzük az alábbi bekezdéseket:

Zempléni Kornél édesanyja hegedűtanár volt, de a tágabb családban is akadtak muzsikuskok. A debreceni zeneiskolában az egykori Senn Irén tanítvány Galánffy

Lajosnál kezdte meg zongoratanulmányait, aki a részletek iránti érzékenységet táplálta növendékeibe. Később Szabó Emilhez került, aki zenelméletre, zeneszerzésre oktatta. A híres debreceni tanár növendéke volt többek közt Vásáry Tamás is. Zempléni 1940-ben nyert felvételt a Zeneakadémiára, ahol Böszörményi-Nagy Béla tanítványa lett. Zeneszerzés-stúdiumokat Siklós Albertnél, majd annak korai halála után Kókai Rezsőnél végzett. Az 1943-as Liszt versenyen II. helyezést ért el. 1943-őszén Dohnányi Ernő felvette mesteriskolájába (Siki Bélával, Szolcsányi Györggyel egy időben), de ez mindössze a német megszállás napjáig, 1944. március 19-ig tartott. A rövid időszak mégis meghatározó élmény volt Zempléni Kornél számára, aki Dohnányi inkább illusztráló, mintsem szavakban kifejtett tanítási módszerével megtartott óráit máig „ajándéknak” tekinti.

Zempléni Kornél

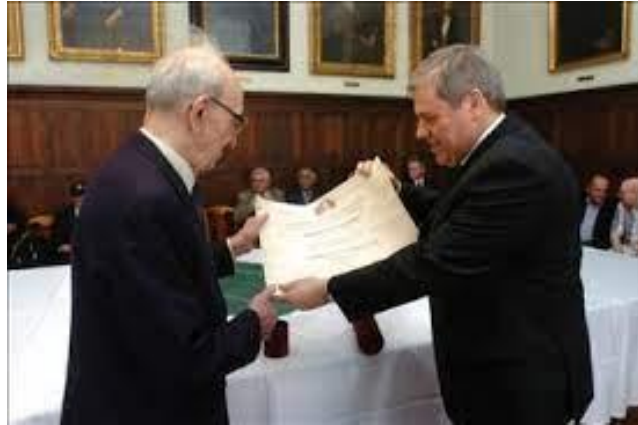
1947 első napjától folytat tanári tevékenységet, először a Nemzeti Zenedében, majd a Bartók szakiskolában. A háború utáni időszak két fontos zenei versenyén, az 1948-as Bartók versenyen, illetve az 1949-es VIT versenyen kiemelkedő sikerrel szerepelt, s ezzel nemcsak országos koncertkarrierje kezdődött el, hanem az akkor bejárható európai országokban is vendégszerepelt. 1955-ben egy magyar zenei küldöttség tagjaként Kínában turnézott, majd a hatvanas évek elejétől több nyugateurópai országban is megfordult, többek között Ferencsik Jánossal, Lehel Györggyel. Egyik zeneakadémiai szólókoncertjéről ezt írta kritikusa: *„Csak a kivételes, őszinte elragadtatás hangján számolhatunk be Zempléni Kornél zongorázásáról. S hadd szóljunk itt először valóban magáról a zongorázásról, arról a rendkívül szép és természetes, minden árnyalatban egészségesen, gyönyörűen csengő hangzásról, amely a művész játékát jellemzi. Ez a csodaszép hangszín [...] s a biztos, érezhetően*

megalapozott technikai bázis teszi lehetővé, hogy a kimagasló intelligenciájú és ízlésű, mélységesen muzikális művész gazdag, az évek múlásával egyre elmélyültebb lírája szabadon kibontakozhasson. Töretlen ívű, nagyszerű koncertjén az elsőtől az utolsóig minden hang a helyén volt; ott és úgy, ahogyan kell, s valamennyit érzelmi tartalom, őszinte és szuggesztív poézis hatotta át...”

Zempléni Kornél 1964-ben lett a Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola tanára. 1982/83-ban a zongoratanácskés vezetője volt. 1984-től 1986-ig Japánban tanított az Osaka University of Arts vendégprofesszoraként, majd hazatért Budapestre, a Zeneakadémiára. „[...] tanárként az a dolgom, hogy ráneveljem a növendéket a folyamat helyes – és az ő alkatának megfelelő – kialakítására. Hogy miből áll ez a folyamat? Legelsősorban a meg- és felismerésből [...] A megismerés általános, a felismerés már részletekbe menő tartalmi elemzésre vonatkozik...” – nyilatkozott Zempléni Kornél tanári hitvallásáról.

Rohmann Imre **e szavakkal köszönötte** 85. születésnapja alkalmából: „Tőled tanultuk, hogy az előadóművész feladata mindenekelőtt a szerző iránti alázat. Mi a zeneszerző médiuma vagyunk, soha nem kerülhetünk a mű elé. Ezt nem csak a tanteremben tanítottad, de gyönyörű koncertjeiden meg is valósítottad. Olyan darabokat, mint például Schumann *Kinderszenen*je, Mozart *h-moll* adagiója vagy Debussy *Prelűd*jei, azóta sem hallottam olyan megkapóan-szépen, mint Tőled. A Rád jellemző gyönyörű, éneklő, telt, de mégis áttetsző zongorahangzást Rajtad kívül talán csak mestered, Dohnányi Ernő felvételein véltem felfedezni.”

1954-ben és 1963-ban Liszt Ferenc-díjat kapott, 1976-ban Érdemes Művész címmel tüntették ki, 1997-ben pedig Bartók-Pásztory-díjban részesítették. A Zeneakadémia köztisztviselőként álló professor emeritusaként 2008-ban Weiner Leó Emlékdíjjal tüntette ki dr. Batta András rektor, évtizedeken át Weiner Leó szellemében kifejtett odaadó és eredményes művészi és tanári munkásságáé

Zempléni Kornél és Batta András a Weiner Leó Emlékdíj átadása

II.

AZ IGAZSÁG TALPALATNYI FÖLDJE¹ FEUER MÁRIA – ZEMPLÉNI KORNÉLNÁL –

A Zeneművészeti Főiskola zongora főtanszakának tanára, kétszeres Liszt Ferenc-díjas művész. Ahhoz a közepgenerációhoz tartozik, amelynek előadóművészi pályája meglehetősen mostoha körülmények között bontakozott ki. Pedig Zempléni Kornél budapesti hangversenyei egyre érlelődő művészetéről tanúskodnak: hanglemezfelvételeiről a legtekintélyesebb angol és német szaklapok is elismeréssel szólnak...

- Csakugyan szerencsétlen generációhoz tartozom. A mostani tehetséges fiataloknak – nemcsak a négytagú főiskolás „zenibrigádnak”, hanem az előttük járó nemzedéknek is – könnyebb a dolguk: jelentős támogatást, koncertezési lehetőséget kapnak, nyitott ajtót a nemzetközi hangversenyéletbe. A koncertezési lehetőség mindennél fontosabb, pódiumrutin nélkül nincs fejlődés, a külföldi szereplések hiányában pedig az ember óhatatlanul a pálya szélére szorul, hiszen a hazai hangversenyélet nem bírja el valamennyi művész kielégítő foglalkoztatását. De nem szeretnék panaszkodni — szívesebben beszélnék arról a „talpalatnyi föld”-ről, amelyet a zenélésben a magaménak érzek.

¹ Feuer Mária interjúja először az Élet és Irodalom c. hetilapban, majd a Zeneműkiadó Budapest Zeneélet c. sorozatában (1972) is megjelent (280-283 oldal).

- *Mi ez a talpalatnyi föld?*

- Ha patetikusan fogalmaznék, azt mondanám: hit az előadóművészetben, amely véleményem szerint semmivel sem kevesebb az alkotóinál - csak éppen illanékony. Ez keresztje is, varázsa is a mi pályánknak. Egy azonban bizonyos. Tiltakozom minden olyan művészet ellen – legyen az alkotó vagy reprodukáló, amelynek nem az ember áll középpontjában. A modern kompozíciókat is csak addig fogadom el, ameddig humánus mondanivalójuk van. Az öncélú hatást, a mondanivaló nélküli technikai trükköket visszautasítom, és sajnálkozva figyelem, hogy néha még a legtehetségesebb zeneszerzőinknél is közlendőjük fölé nő a kifejezési forma.

– *A rút, a meghökkentő ábrázolását elfogadja a modern művészetekben?*

– Természetesen. A művészi szép fogalmát filozófusok sem tudták kielégítően megfogalmazni. De nyilvánvaló, hogy a művészet mindent elmondhat az emberről, azt is, ami szép, azt is, ami csúnya, szorongató, meghökkentő. Egyébként a rút ábrázolása nem a modern művészet találmánya, megtették a romantikusok is, megtette Beethoven is. Az előadóművész dolga, hogy ha ilyen művet, vagy zenei részletet tolmácsol, a rúttságot közvetítse játéka csakis így lesz igaz.

-*Talpalatnyi földjén tehát az igazságot keresi? Hogyan?*

-Gondolom, arra a folyamatra kíváncsi, amely a remekművekhez közel visz, s amelynek áhított célja egy olyan előadás, melyben igazság van, a mű igazsága, és minden műalkotás fő ismérve: rend. Ezen a ponton találkozok előadói munkám a tanárral, hiszen tanárként az a dolgom, hogy ráneveljem a növendéket a folyamat helyes – és az ő alkatának megfelelő – kialakítására. Hogy miből áll ez a folyamat? Legelsősorban a meg- és felismerésből. A kettő korántsem azonos: a megismerés általános, a felismerés már a részletekbe menő tartalmi elemzésre vonatkozik. Ez után én úgynevezett „belső dramaturgiát” igyekszem kialakítani, amelynek olyan pontosan kell illeszkednie a zenemű külső jegyeihez, mint öntvénynek a negatív formához. Mondanom sem kell, hogy a belső dramaturgia akcentusra, deklamációra, érzelmi hullámmásra vonatkozik, s nem valamiféle történetet jelent egyébként is nagyon ellene vagyok, ha zenére cselekményt, mesét akarnak ráerőszakolni. Néhány periférikus példától eltekintve a zene sohasem fizikai történetet fejez ki (a programzene is csak áttételesen, hangulati síkon), hanem érzelmeket, lelkiállapotot, indulatokat ábrázol és azok mozgását festi.

-*És gondolatokat közöl.*

-Természetesen. A romantikus zeneszerzők oeuvre-jében különösen jelentős helyet foglal el a meditatív, sőt, filozófikus irodalom – Liszt művei között külön hely illeti meg az ilyen irányú alkotásokat és ki merné tagadni például Beethoven szonátainak gondolati gazdagságát? Csakhogy ez a gondolati, filozófikus szféra mindig az emberi érzelem, indulat közegeként jelentkezik.

-Bocsásson meg, hogy kizökkentettem gondolatmenetéből. A belső dramaturgia kialakításánál tartottunk.

-Ez után már csak a motorikus megvalósítás van hátra. Sőt, ha pontos akarok lenni, nem ez után, hanem e közben. A mű megtanulását nehéz elválasztani az előbb ismertetett folyamat korábbi állomásaitól. A meg- és felismerés, a belső dramaturgia kialakítása közben persze foglalkozik az ember a darabbal; csak arra kell ügyelnie, hogy amíg elképzelése ki nem kristályosodik, ne idegezzen be rossz megoldásokat.

-S nem lehet a kritikus pillanatig olvasva foglalkozni a művel?

-Ez alkati kérdés, s azt hiszem, igen ritka esetben válik be. Én például – jó hallásom ellenére — nem tudok ily módon tanulni. Az olvasva tanulás szerintem – két fajta embernek való. Annak, aki határozottan vizuális és motorikus, és annak, aki erősen auditív és motorikus. Az első csoportba tartoznak általában a rossz, a másodikba az igen jó zongoraművészek. A nagy többség viszont nem „tisztá” típus, alkatukban keverednek, más-más hangsúllyal dominálnak a vizuális, auditív, motorikus elemek: aligha alkalmas számukra a csupán gondolkodva felkészülés. A problémák persze azután sem fejeződnek be, amikor megtanultuk a művet, sőt, akkor kezdődnek el valójában, amikor az ember pódiumra lép.

-Mit tesz az előadóművész, ha kevés alkalma nyílik a szereplésre? Gazdagítja repertoárját, vagy igyekszik rögzíteni?

-Ez az, amire az imént céloztam. Magyarországon adott keretek között mozog a művészek foglalkoztatása, s egyéniség dolga, hogy mit választ az ember. Van, aki szűk repertoárját csiszolja, érleli. Én inkább tágítom a kört: igyekszem több és több darabbal foglalkozni. Éppen nemrégiben számoltam össze: tekintélyes nagyságú szólórepertoárom mellett 36 versenyművet tudok, ebből tizenötöt álmodból felve is hajlandó lennék játszani.

-A lemezfelvétel nem segít a szűk szereplési lehetőség okozta gondokon?

-Nagyon szeretek lemezre játszani, de ez egészen más természetű művészi feladat, mint a hangverseny. Ezenfelül a lemez a legjobb technikai körülmények között sem képes visszaadni az egyéniség vonzóerejét. Mindenkinek megvan a személyes kisugárzása, s ez szerves része művészetének. Ha nem érvényesül, nem lesz igaz a róla alkotott kép. Ezért tartom periférikus megnyilvánulási formának a hanglemezt.

-Milyen megoldását látja akkor az önkifejezésnek?

-Nem gondolkozom rajta. Optimista vagyok, és szeretek zongorázni. Nem vagyok már olyan fiatal, hogy intézményes támogatásban reménykedjem, de nem vagyok még olyan öreg, hogy ne lennének ambícióim. Tanulok, bővítem repertoáromat, s remélem, hogy alkalmam lesz minél többet zongorázni.

III.

ZEMPLÉNI KORNÉL EGYKORI TANÍTVÁNYAINAK EMLÉKEIBŐL

DR. ZSIGMOND ZOLTÁN

Hálás, de nehéz feladat Zempléni Kornél tanár úrról megemlékezést írni. Hálás, mert, mozdulataiban, gesztusaiban, a „bonmot”-jaiban mai napig velünk él, zongorajátékának színvilága, atmoszférája évtizedek távolából sem fakult meg, mint ahogy tanácsainak és művészi szemléletének igazsága sem vesztett érvényességéből.

Nehéz feladat, mert négy évtized távolából az emlékek némileg átszíneződnek és nem könnyű olyan közérdeklődésre számot tartó emlékezést írni, ami méltó lenne hozzá.

Fontos mégis megemlékezni az utókornak egy ilyen nagy Mesterről, Tanárról, mert nem felejthetjük el, kik jártak előttünk, és milyen szellemi hagyatékra építkezünk.

Sokszor próbálkoztam kiszedni belőle emlékeket a tanáraitól Böszörményi - Nagy Béláról, vagy Dohnányiról – minden alkalommal elhárított, vagy kelletlenül mondott néhány közhelyet. Távol állt tőle, hogy *csak* azért tiszteljük, mert tőlük tanult. Egyébként sem volt fontos, hogy *neki* igaza legyen, mindig a *szerzőnek* volt igaza és a műnek...

Elképesztően széles látókörű műveltségének, tapasztalatának, világlátottságának, nem utolsósorban tehetségének súlyát el kellett viselnünk diákként. Nem volt ez könnyű teher, és nem is akarta megkönnyíteni nekünk a szembesülést ezzel. Nyelvtudása, természettudományos ismeretei, irodalmi olvasottsága (gyakran és pontosan idézett fejből Kölcseyt, Vörösmartyt, és a kedvencét, Arany Jánost) lenyűgöző, olykor megsemmisítő volt, csakúgy, mint játékának szépsége, ereje. Műveltségét, tudását sajátos *szellemi eleganciával*, egyfajta *nagyvilági* könnyedséggel tudta átadni, nem szenvedhette másokban sem az görcsös erőlködést. Szigora közismert volt, kotta soha nem lehetett előttünk, egy művet maximum háromszor hallgatott meg tőlünk, és csak a teljes értékűen megértett és átélt előadás ment át ítéletének finom rostáján. Persze ezt kevesen tudták óráról órára teljesíteni, és a kritika nem is maradt el... Azt viszont *soha nem éreztük*, hogy ellenünk szólt volna, és nem *értünk*! Minden – olykor fájó – igazsága a fejlődésünket, továbblépésünket szolgálta, és tudtuk, önmagával is önkritikus. „*Csak porszemek vagyunk a világegyetemben...*”

Furcsa úgy emlékezni „az Öregre”, hogy most pont annyi esztendő vagyok, mint mikor hozzá jártam. Ma már talán értem a dilemmáit, és ma is érzem tartózkodó, de mély, őszinte szeretetét, amit persze mindig gondosan próbált leplezni, sikertelenül.

Ennyi személyesség után, inkább átadom Neki a szót. A nyolcvanas évek közepén Japánban tanított, majd hazatérve lejárt a szegedi Konzervatóriumba (akkoriban, egy ideig így nevezték) tanítani. Nyilván minket, tanítványait is akarta *tanításra* tanítani. Ebben az időszakban, 1990-1992 között kéthetente előadásokat tartott a tanulás művészetéről, összefoglalva és rendszerezve gazdag elméleti-módszertani tudását. Sokan élvezhettük választékos és elegáns nyelvezetét, rendkívüli szókincsét, lényeglátását, korszerű, hiteles tudását. Az előadások írott változatából idézek, mert remélem, hogy ma is korszerű, örökérvényű igazságokat osztok meg.

Részletek Zempléni Kornél: „A tanulás művészete – Beszélgetések a zenéről a szegedi konzervatóriumban” című írásából

„A zenei előadás előkészítésének, a zenemű megfogalmazásának és megtanulásának 3 fázisa van:

1. Alaki és tartalmi *megismerés és megértés*. Ez az értelem, az *intellektus* dolga.
2. A művel való *érzelmi azonosulás*, a szerző eredeti szándékaira való ráhangolódás. Ez az érzelemre, a *szenzusra* tartozik
3. A megértett és érzelmileg átélt művészi feladat *adekvát* (megfelelő, egyenértékű) mozgásokkal való megvalósítása, amihez egy harmadik lelki – szellemi funkcióra, az *akaratra* van szükség.

Mindhárom fázis közben és az egész folyamat során fontos szerepe van egy negyedik lelki tevékenységnek, *képzeletnek*. A művészi, alkotó fantázia koordinálja, összerendezi a három fázisban működő szellemi tevékenységeket. A művészettel kapcsolatban általában sajnálatosan kevés szó esik ötödik szellemi – lelki funkciónkról, az *erkölcsről*. Pedig a művészetnek, és ezen belül a művészi előadásnak igen fontos és egészen specifikus etikai összefüggései vannak.

...

Az etika azokkal a magatartási normákkal foglalkozik, melyekkel a társadalmat éppúgy védi az egyéntől, mint az egyént a társadalomtól. Kategóriái. a jó és rossz, a helyes és helytelen, nemes és nemtelen térben és időben szinte szüntelenül változnak, filozófiai és vallási rendszerek nem értenek egyet bizonyos részletekben, ám úgy tűnik, alapvető pontokon nincs igazán különbség. erőmet meghaladni, ha minden kérdésre választ próbálnék adni, ehelyett inkább elmondanám a magam kis tízparancsolatát – zenészeknek:

1. Szeresd a zenét! A művészeteknél nemesebb foglalatosságot nem találsz, köztük ez, mindenki számára elérhető.
2. Tiszteld a szerzőt! Ne feledd, tolmács vagy!
3. Sose feledd, ez óriások között törpe vagy! Csak igaz Alázattal közeledhetsz hozzájuk.
4. Tiszteld hallgatóidat! Nélkülük üres szobában is játszhatnál. Amit csinálsz: Szolgálat!
5. Örülj, hogy hallgatnak, hogy játszatsz. Hogyan *adhatnál* örömet, ha magadnak nincs benne?
6. Bár az előadás *szerepvállalás*, nem válhat ürüggyé a *magamutogatásra*.

7. A művészetnek nemcsak *szépnek* kell lennie, hanem *igaznak* is!
8. Ez igazságokat terjesztve légy *tanító, hittérítő!*
9. Lelj *örömet* a *részletekben*, vállalj is érte felelősséget, A mi munkánk is *ötvösművészet*.
10. De *valóban munka* is! Tehetségünk egyik legfontosabb eleme a *szorgalom*. A *zenei memória* legbiztosabb alapja úgyis a *tiszta lelkiismeret*!

Budapest, 1992 június”

Ahogy Tanár úr búcsúztatóján elhangzott, a múlt század hetvenes – nyolcvanas éveiben a Zeneakadémián olyan sok nagy Mester ért egyszerre a tanári - előadói pályája csúcsára, hogy joggal érezzük azt, hogy egy Aranykor volt számunkra, ami a történelemben ritkán ismétlődik meg. Zempléni Kornél ennek az Aranykornak egyik főszereplője volt.

(2022.VIII.)

Dr. KEREK FERENC²

A Zeneakadémián Zempléni Kornél növendéke lettem. Tudományos igényű alapossággal tanított, minden zenei és művészi fogalmat olyan pontosan le tudott írni, hogy mintát jelentett arra, hogyan kell zenéről beszélni. Karinthy mondásából – „A humorban nem ismerek tréfát!” – saját változatot kreált: „A zenében nem ismerek tréfát!”

Fantasztikus kritikusunk volt! Nem mertünk úgy elmenni zongoraórára, hogy ne készültünk volna fel technikailag és művészileg is a tőlünk telhetően legjobban. A legkisebb technikai sallangot is azonnal szóvá tette, páratlan igényességgel oktatott. Dohnányi növendékeként végezte a Zeneakadémiát. Érdekes, hogy a hallatlan alapos teoretikus felkészültsége ellenére is elsősorban intuitív alkat volt.

² „Szeged számára Salzburg példája a követendő” Beszélgetés dr. **Kerek Ferenc** zongoraművész-tanárral. Tisztatáj, 2001. július, Hollósi Zsolt írása

Mindent elkövetett a zenélés, az előadóművészet spontaneitása, hitelessége érdekében, mert azt vallotta, hogy a közönségre a szuggesztivitással lehet leginkább hatni. Óráin elsősorban a mesterségbeli tudásra, azaz a minél magasabb szintű technikai, zenei felkészültségre koncentrált, a zongora esetében is fontosnak tartotta az alapvetően dús, de képlékeny hangzás kialakítását. Ugyanakkor az eredetiségre is figyelt: tud-e a hallgató egy sokszor játszott Beethoven-szonáta vagy egy Mozart-zongoraverseny megszólaltatásakor is eredetit, újat mondani.

Egyszerre próbálta az elméleti, az elvont zenei gondolkodásunkat és a művészi habitusunkat is fejleszteni.

ROHMANN IMRE³

Drága Kornél,

„Semplice” – hallom még mindig figyelmeztetésed a Zeneakadémia XII-es tantermében, ha olykor-olykor túlzásba estem egy mű előadásakor. Megpróbálok tehát most is „semplice” maradni, hogy a kedvedre tegyek, mert tudom, nem szereted, ha ünnepelnek. De hát ki érdemelné meg jobban a méltó ünneplést, ha nem Te, aki hatvan év során számtalan muzsikust tanítottál a szépre, igazra, ízlésre, az értékek megőrzésére, a hamisak elvetésére!

Tőled tanultuk, hogy az előadóművész feladata mindenekelőtt a szerző iránti alázat. Mi a zeneszerző médiuma vagyunk, soha nem kerülhetünk a mű elé. Ezt nem csak a tanteremben tanítottad, de gyönyörű koncertjeiden meg is valósítottad. Olyan darabokat, mint például Schumann *Kinderszenen*je, Mozart *h-moll adagiója* vagy Debussy *Prelűd*jei, azóta sem hallottam olyan megkapóan-szépen, mint Tőled. A Rád jellemző gyönyörű, éneklő, telt, de

³ Rohmann Imre: Hat évtizede a katedrán és a pódiumon c. köszöntőjét a Muzsika 2007. szeptember, 50. évfolyam, 9. számából vettük át.

mégis áttetsző zongorahangzást Rajtad kívül talán csak mestered, Dohnányi Ernő felvételein véltem felfedezni.

Tanításod másik alapvető „Leitmotiv”-ja: a darabok mélyebb megértéséhez szükséges elemzés. Szerencsénkre idevonatkozó gondolataidat írásban is megfogalmaztad, melynek hasznát a jövő zenészgenerációi egy „Zempléni-breviárium”-ban látják majd. Ebben fog helyet kapni többek között J. S. Bach 30 invenciójának analízise, a Szegedi Konzervatóriumban elhangzott előadássorozatod a tanulásról, és Bartók *Improvizációinak* briliáns szerkezeti - ugyanakkor irodalmi értékű – elemzése is.

Ez utóbbit egy magyarul kiválóan beszélő volt japán növendéked mutatta meg nekem a legutóbbi Bartók Szemináriumon, e szavak kíséretében:

– Zempléni tanár úrtól kaptam ajándékba... NAGY TANÁR...

Mindnyájan, akik nálad tanulhattunk, ugyanezt gondoljuk. Isten éltesen sokáig!

III.

ZEMPLÉNI KORNÉL HUNGAROTON FELVÉTEIEIBŐL

[Vándorévek 2. év Itália No.4-6 47. Petrarca szonett "A nap, a hó, az évszak" \(6:03\)](#)

[Vándorévek 2. év Itália No.4-6 123. Petrarca szonett "Én láttam angyali lényét" \(7:17\)](#)

Vándorévek 2. év Itália No.4-6 47. Petrarca szonett "A nap, a hó, az évszak" · Ferenc Liszt

© 1956 HUNGAROTON RECORDS LTD. Released on: 1956-11-15

[Pace non trovo](#) (7:07)

[Pace non trovo](#) (3:16)

[Liszt Ferenc - Petrarca : Benedetto sia 'l giorno / Réti József](#) / (6:27)

[Die drei Zigeuner](#) (6:05)

[Rhapsody No.9 in E flat major "Carnival in Pest"](#) (12:07)

Dohnányi Ernő: Ruralia Hungarica op. 32/b; Gyermekdal változatok Op. 25
 Zempléni Kornél és Magyar Állami Hangversenyzenekar, vezényel: Lehel György (1961)
[Változatok egy gyermekdalra - zongorára és zenekarra Op. 25](#) (26:06)

[\[Zempléni Kornél\] Bartók Béla: Evening in Transylvania for Piano \(3:06\)](#)

[Kornél Zempléni plays Bartók Three Hungarian Folk songs from the Csík District \(3:31\)](#)
(Hungaroton, 1967)

[For Children, Vol. 1.: No 21 Allegro robusto \(0:55\)](#)

[For Children, Vol. 2.: No 26 Moderato \(0:51\)](#)

[For Children, Vol. 2.: No 28 Andante \(1:55\)](#)

[For Children, Vol. 2.: No 30 Allegro ironico \(0:50\)](#)

[For Children, Vol. 2.: No 31 Andante tranquillo \(1:45\)](#)

[For Children, Vol. 2.: No 32 Andante \(1:19\)](#)

[For Children, Vol. 2.: No 38 Molto vivace \(1:03\)](#)
(HUNGAROTON, 1969)

[Mikrokozmosz 1. füzet 11. Párhuzamos mozgás \(0:38\)](#)

[Mikrokozmosz 1. füzet 12. Tükörkép \(0:23\)](#)

[Mikrokozmosz 1. füzet 21. Négy unisono dallam \(0:27\)](#)

[Mikrokozmosz 1. füzet 23. Imitáció és fordítása \(0:30\)](#)

Mikrokozmosz - V. füzet: Akkordok egyszerre és egymás ellen / Staccato and legato / Staccato (3:09)

Mikrokozmosz - V. füzet: Csónakázás / Változó ütem / Dobbantós tánc (3:45)

Mikrokozmosz - V. füzet: Váltakozó tercek / Falusi tréfa / Kvartok (6:00)

Mikrokozmosz - V. füzet: Nagy másodhangközök egyszerre és törve / Szinkópák /... (2:13)

Mikrokozmosz - V. füzet: Hangsorok egészhangokból / Unisono / Dudamuzsika / Paprikajancsi (6:26)

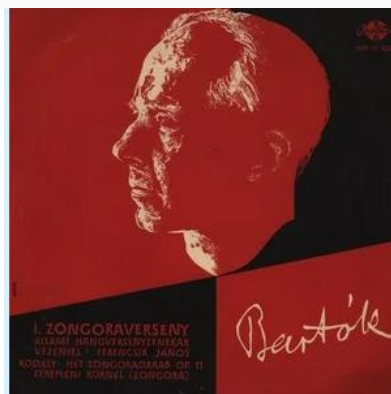
Mikrokozmosz - VI. füzet: Szabad változatok / Tükröződés (3:09)

Mikrokozmosz - VI. füzet: Mese a kis légyről (1:36)

Mikrokozmosz - VI. füzet: Tört változatok váltakozva / Kis másod- és nagy hetedhangközök (6:33)

Mikrokozmosz - VI. füzet: Ostinato / Induló (4:14)

Mikrokozmosz - VI. füzet: Hat tánc bolgár ritmusban (9:18)

Bartók Béla: I. zongoraverseny; Kodály Zoltán: Hét zongoradarab
Zempléni Kornél és a Magyar Állami Hangversenyzenekar, vezényel: Ferencsik János (1959)
Versenymű zongorára és zenekarra No. 1 Sz. 83 (1926) I. Allegro moderato (8:49)

Versenymű zongorára és zenekarra No. 1 Sz. 83 (1926) II. Andante (7:43)

Versenymű zongorára és zenekarra No. 1 Sz. 83 (1926) III. Allegro (7:26)

Kodály Zoltán: Hét zongoradarab
Seven Piano Pieces, Op. 11 1. Lento (1:11)

Székelly Lament (2:21)

[Hét zongoradarab Op. 11 3. '... il pleut dans mon coeur, comme il pleut sur la ville'...](#)
(Esik a városban) (2:00)

[Hét zongoradarab Op. 11 4. Sírfelirat. Rubato](#) (6:21)

[Hét zongoradarab Op. 11 5. Tranquillo](#) (2:07)

[Seven Pieces for Piano Op. 11 : VI. Székely nóta. Poco rubato](#) (3:07)

[Meditáció Debussy egy motívuma fölött \(1907\)](#) (5:46)

[Gyermektáncok \(1945\) - 2. Allegretto cantabil](#) (0:31)

[Gyermektáncok \(1945\) - 3. Vivace](#) (0:28)

[Children's Dances \(1945\) No. 4 Moderato cantabile](#) (1:17)

[Children's Dances \(1945\) No. 5 Allegro moderato, poco rubato](#) (1:28)

[Gyermektáncok \(1945\) - 6. Vivace](#) (0:59)

[Gyermektáncok - Children's dances \(1945\) , No.8 Friss \(Fast\)](#) (0:52)

[Children's Dances \(1945\) No. 9 Allegro marcato](#) (0:59)

[24 kis kánon a fekete billentyűkön \(1945\) - 3.](#) (0:27)

[24 kis kánon a fekete billentyűkön \(1945\) - 4.](#) (0:23)

[24 kis kánon a fekete billentyűkön \(1945\) - 5.](#) (0:20)

[24 kis kánon a fekete billentyűkön \(1945\) - 6.](#) (0:35)

[24 kis kánon a fekete billentyűkön \(1945\) - 8. \(0:23\)](#)

[24 kis kánon a fekete billentyűkön \(1945\) - 9. \(0:32\)](#)

[24 kis kánon a fekete billentyűkön \(1945\) - 10. \(0:43\)](#)

[24 kis kánon a fekete billentyűkön \(1945\) - 11. \(0:23\)](#)

[24 kis kánon a fekete billentyűkön \(1945\) - 12. \(0:38\)](#)

[24 kis kánon a fekete billentyűkön \(1945\) - 15. \(0:18\)](#)

[24 kis kánon a fekete billentyűkön \(1945\) - 16. \(0:22\)](#)

[24 kis kánon a fekete billentyűkön \(1945\) - 17. \(0:18\)](#)

[24 kis kánon a fekete billentyűkön \(1945\) - 18. \(0:19\)](#)

[24 kis kánon a fekete billentyűkön \(1945\) - 19. \(0:29\)](#)

[24 kis kánon a fekete billentyűkön \(1945\) - 21. \(0:19\)](#)

[24 kis kánon a fekete billentyűkön \(1945\) - 24. \(0:44\)](#)

[Epigrammák énekre vagy hangszerre, zongorakísérettel \(1954\) - 1. \(1:24\)](#)

[Epigrammák énekre vagy hangszerre, zongorakísérettel \(1954\) - 2. \(1:3\)](#)

[Epigrammák énekre vagy hangszerre, zongorakísérettel \(1954\) - 4. \(1:10\)](#)

[Epigrammák énekre vagy hangszerre, zongorakísérettel \(1954\) - 5. \(0:47\)](#)

[Epigrammák énekre vagy hangszerre, zongorakísérettel \(1954\) - 6. \(1:10\)](#)

[Epigrammák énekre vagy hangszerre, zongorakísérettel \(1954\) - 8. \(2:20\)](#)

[Epigrammák énekre vagy hangszerre, zongorakísérettel \(1954\) - 9. \(1:18\)](#)

Dances of Marosszéki (11:32)

Kodály Zoltán: Marosszéki táncok

IV.

ZEMPLÉNI KORNÉL KÖZREADÁSAIBÓL

Első megjelenés: 1960

A kotta részletes előszót tartalmaz Zempléni Kornél zongoraművész tollából. Zempléni véleménye szerint ezek az etűdök tökéletes felkészülést jelenthetnek a zongorista növendékek számára a Transzcendens etűdök technikai és zenei kihívásaihoz. Az előszó zárógondolata: "Reméljük, hogy ezzel a kiadvánnyal hozzájárulhatunk a zongorázó ifjúság fejlődéséhez és a Liszt-kultusz elmélyítéséhez."

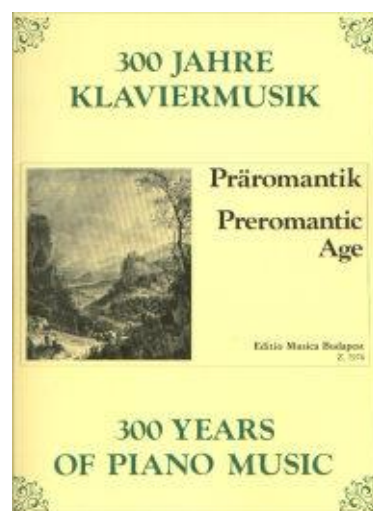
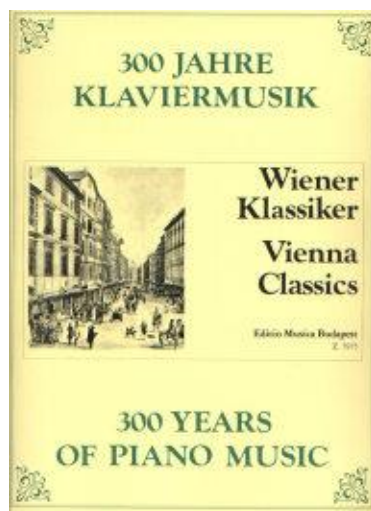
Szerkesztette Sulyok Imre, Zempléni Kornél, Mező Imre
 Az Új Liszt-Összkiadásban megjelent művek önálló kiadásai
 Első megjelenés: 1977. június

Előszó: Kaczmarczyk Adrienne
 Közreadta Sulyok Imre, Mező Imre
 Ujjrendet átnézte Zempléni Kornél
 Az Új Liszt-Összkiadásban megjelent művek önálló kiadásai
 Első megjelenés 1977. június

Közreadta Sulyok Imre, Mező Imre
Ujjrendet átnézte Zempléni Kornél
Az Új Liszt-Összkiadásban megjelent művek önálló kiadásai
Első megjelenés: 1982. november

Szerkesztette Zempléni Kornél, Kovács Gábor
Az alapfokú művészetoktatás tantervi programjában szereplő kiadvány.
Első megjelenés: 1977. szeptember

Bécsi klasszikus:

1. Haydn, Franz Joseph: Fantasia (Capriccio) Hob. XVII: 4
2. Haydn, Franz Joseph: Variáció Hob. XVII: 5
3. Mozart, Wolfgang Amadeus: Rondo KV 511
4. Mozart, Wolfgang Amadeus: Adagio KV 540
5. Mozart, Wolfgang Amadeus: Andantino KV 236

6. Beethoven, Ludwig van: Rondo op. 51 no. 1
7. Beethoven, Ludwig van: Polonaise op. 89

Korai romantikus:

1. Beethoven, Ludwig van: Für Elise WoO 59
2. Beethoven, Ludwig van: Rondo a capriccioso op. 129
3. Schubert, Franz: Scherzo
4. Schubert, Franz: Valses sentimentales op. 50-ból
5. Schubert, Franz: Német táncok op. 33
6. Schubert, Franz: Ländler op. post.
7. Weber, Carl Maria von: Hat német tánc
8. Weber, Carl Maria von: Hat écossaise

V.

Sajnos egy hiányos lista Zempléni Kornél egykori tanítványairól:

Antal Imre
Dobos Kálmán
Joó Imola
Gábor József,
Erkel Tibor,
Ábrahám Éva (Szeged)
Csík Laura
Darvas Ferenc
Dr. Dominkó István
Dr. Duffek Mihály
Gács Anikó
Hernádi Hilda
Holics László
Kalliopi Germanou (Athén)
Kárpáti Ágnes
Kauten Andrea
Dr. Kerek Ferenc
Kiss Krisztina / Christina Kiss (New York)
Kováts Gábor

Kumagai Emiko
Kurucz Tünde
Dr. Lakatos Péter
Máli Eleonóra
Marosszéki Erzsébet
Nádor György
Dr. Nagy Péter
Regős Róbert
Rohmann Imre
Rózsa Gábor
Róczy Ferenc
Szelecsényi Norbert
Szerencsés Márta
Dr. Wolf Péter
Dr. Zsigmond Zoltán